

کشت از مطرب که دل خوش باد و پرا
 چنان در جهان من بودش از کرد
 مرونی بدرا ساقی که در شب
 چو شوق دید در ساغری آفرود
 به ایندی مرا از ترنسته
 خاک اسد علی ایب
 چو چو زکشت حافظ کی شمارو
 بیکر حکمت کاوس و کی را
 صفا بلطف کو آن خزان رحمتا
 شکر فروش که عرش در آنجا
 در حسن اجازت که نزاری
 بخل و لطف تو آن که صفا ایضا
 بشکر رحمت اجاب و در شمای
 چو بسبب نشینی باد چو بیای
 چو خنده توان گفت در چو بیای

ندانم از چسب رنگ آشنایی
 سهی ندان سبب چشم ماه سیا
 در آسمان چو عجب زلفه حافظ
 سماع نه در نقش آورد میجا
 صوفی بیا که آینه صافست جام را
 راز درون پرده زلفان پیش
 در بنم دو یکد و قرح در کش و بر
 فقا شکار کس نشود دام بازین
 ایدل شبان منت و پیچیدی کلی
 من آن زمان طبع بریدم زفت
 حافظ مرید جام می است ای جا
 از بنده بد کی رسد آن شیخ جام را
 صلاح کار کجا و من خراب کجا
 دلم ز صومعه گرفت و فرقه سوس
 چه نسبت است بر تری صلاح تقوی
 ز روی ده ست دل و شندان مرید
 تا بگری صفای علی اعلی فام را
 کین حال نیست زاید عالی مقام را
 یعنی طبع مدار وصال و دام را
 گامی پیش باو دست است دعا
 پیرانه سر کین شکست و نام را
 کادم چشمه و سواد است دعا